

ТАЙНСТВЕНИЯТЪ ИЗГУБЕНЪ ГРАДЪ

Френсисъ Райскъ Чендлъръ, младъ тридесетъ годишенъ англичанинъ, високъ, строенъ и смѣлъ, отличенъ ловецъ, реши да открие единъ тайнственъ мъртавъ градъ, за който се говорѣша, че билъ забутанъ всрѣдъ непристъпнитъ дълбини на гората Амазонга. Казваха, че презъ времето на Соломона билъ величествена столица на голѣмо царство, други твърдѣха, че е поновъ и го приписваха на едно африканско племе, живѣло презъ сръднитъ вѣкове. Всички, обаче, признаваха, че се намира въ зоната на най-богатитъ златоносни мини. Споменаваха, че несмѣтни богатства били заровени въ гробницитъ на царетъ, въ които никой до сега не билъ проникналъ, защото мѣстото се пазѣло отъ ужасни божества и духове, които не пускали живъ човекъ до него.

Младиятъ Чендлъръ се постара да получи колкото може повече сведения, но всичко, каквото научаваше, му се струваше неясно, неопределено.

„Ще намѣря сведения по пжтя“, си рече англичанинътъ и се отправи съ своитъ носачи къмъ дивитъ области на Машоналандъ. Презъ време на дългия и труденъ пжтъ той безуспѣшно питаше срещнатитъ негри. Най-сетне, следъ нѣколко седмици, се отзова при колибата на единъ магьосникъ. Реши да спре и да даде заслужена почивка на своитъ хора, които се разположиха наблизо на лагеръ. Съ подарѣцитъ и похвалитъ, обаче, той не успѣ да спечели благоразположението на стареца.

— Казаха ми, че въ гората се намиратъ развалинитъ на древенъ напустнатъ градъ. Знаешъ ли нѣщо за него? — попита Чендлъръ.

Магьосникътъ може би нѣмаше да проговори, ако въ ржцетъ на англичанина не видѣ да блѣстятъ манистени огърлици и други дреболии, които запалиха очитъ му отъ желание.

— Да, — колебливо отговори той и като следваше нишката на мислитъ си, продължи: — Колко хубави сж твоитъ огърлици!

— Искашъ ли ги? На, твои сж!

Негърътъ ги сграби и скри въ една торба.

— Къмъ коя страна сж тѣзи развалини? — настоя англичанинътъ.

— Нататъкъ . . . въ подножието на Кучешката планина . . . горко, обаче, на бѣлия, който се осмѣли да иде тамъ! . .

— Защо?

— Защото ще умре! Духоветъ на джунглитъ сж неприятели на твоята раса. Не отивай, чужденецо, не отивай! . .

— А кажи ми, истина ли е, че има и съкровища?

— Да . . . Градътъ е билъ богатъ и всѣки е билъ погребванъ съ своитъ съкровища.

— Ще ми станешъ ли водачъ? Магьосникътъ потрепери.

— Махни се, — изсъска той, — махни се и веднага се върни назадъ, защото, когато поискашъ да направишъ това, ще бжде много късно.

И потъна въ предишната си неподвижностъ и мълчание!